

Pomhaj Bóh!

Cižko 13.
28. mërza.

Łetnik 7.
1897.

Serbske njedzelske łopjenka.

Wudawaju Ɣo kóždy Ɣobotu w Školerjez knihiczišczetni w Budyschinje a Ɣu tam dostacž sa šchtwórtlétnu pšchedplatu 40 np.

Njedzela Łätare.

Rom. 5, 6.

Duchowny rěczešce i mužom, kiž dzešce: „Š zyla Ɣo mnu rěczež njetrjebacze, wy mi tola pomhacž njemóžecze.“ „„Ně““, duchowny wotmolwi, „ja to sawějeze njemóžu, ale Ješuš móže wam pomhacž.“ „Ně, ně“, běšce mužowe wotmolwjenje, ja Ɣym zyle bjesbóžny człowjek, mi nihto pomhacž njemóže.“ Duž wša duchowny bibliju a w liče na Romiškich 5. staw namaławichi i porštom na 6. šchtucžku poławujo dzešce: Towle, čitajecze to! wón čitascze: „Šhrystuš, jako my hišcze Ɣłabi běchmy, je po tym čašu ja naš bjesbóžnych wumrjel.“ Šswojimaj woczomaj wěrič njehascze; hišcze junčróč čitajzy wošpetowascze: Šhrystuš je sa naš bjesbóžnych wumrjel — to hišcze ženje w bibliji čital nješym. Jeho ruzy tšchepotacž poczešchtej a hluboko hnuty, se Ɣylšami we woczomaj dzešce: To nješym Ɣebi myšlicž móhl, Ɣo mje Ješuš tak lubuje!

Šo Ješuš naš tak wulzy jara lubo ma, Ɣo je sa naš bjesbóžnych wumrjel, wěmy a wěrimy, to našca jenicžta nadžija w žiwjenju a wumrjecžu wostanje. Šichetož tón Ɣwěrný Bóh w njebješach, kiž nam pšes profetu prajicž dawa: mēniš ty, Ɣo ja špodobanje wam na Ɣmjerczi teho bjesbóžneho, a niž wjele wjazzy, Ɣo by Ɣo wón wobrocžil wot Ɣwojich pučow a živy byl? — tón derje wjedžo, kajke Ɣłabe štworjenje Ɣmy, Ɣam Ɣwojeho Ɣyna njeje pšepušcžil, ale je jeho sa naš wšchitkich podal. A tola,

njedyrbial kóždy tšchescžijan w pošnacžu Ɣwojich hrěchom hluboko hnuty, kaž tamny muž, wot tajšce lubošce, i zyleje wutroby džakownje šhwalicž:

Kajku lubošcž wopošasal,
Pohlejeze, našch šbóžnik je,
Kač wón čerpi wšchitko sa naš,
Šsame na tšchiz pšhibicze;
Šacž do pošlednjeje kapki
Pšcheltje tam Ɣwoju krej!
Prajeze, prajeze, hacž ta lubošcž,
Njepodobna lubošcž nje?

Šaj, Šhrystuš, jako my hišcze Ɣłabi běchmy, je sa naš bjesbóžnych wumrjel. Ššes Šhrystušowu Ɣmjercž Ɣmy wumoženi wot Ɣwojeje Ɣłabošce, wot pošlecža hněwa Božeho. Šichetož bjesbóžny je tež Ɣłabny; bjesbóžny je wotrocž Ɣwojich Ɣamšnych žadošcžow; dokež bjes Boha živy je a Boku nješluži, dyrbi Ɣwojim žadošcžam Ɣlužicž, w kotrychž mozy šteji; dyrbi hič, hdžež budže wot nich čehnjeny a wabjeny; wón žaneje mozy wjazzy nima, Ɣo by jim napschecžiwu štušil; ščóncžnje tež žaneje wole k temu wjazzy nima. Bjesbóžny napošledku tak daloko pšchindže, Ɣo ničo wjazzy njemóže, hacž šchtož hrěch Ɣebi žada. Wón je dožnik Ɣwojemu čělu a wot Ɣwojeho čěla wotwišuje, kaž dožnik wot dowěrnika.

Alle šrošymny prawje, kajku Ɣłabošcž Ɣwjaty japošctoł jow mēni. Wot Alexandra wulkeho Ɣo powjeda, Ɣo je škoržil na Ɣłabošcž čěla a na wotrocžkowštwu, do kotrehož čělo człowjeka pšchinješe, kotremuž Ɣo wotpočžowacž a špacž

chze, hacž runjež je duch hotowy dželač a skutkowacž. A wot šwěrnej dżowki šo powjeda, šo plakašče, jako dyr-
bješče wot nanoweho šmjertneho loža k wobjedej pščinč; jejna dušcha bė polna šrudoby nanoweje šmjercze dla, jejne
čželo pač šebi jěščž žadašče; to šo jej njedostojna wěž byčž
šdašče, tajka šlaboščž teho čžela. Wěšče pač tuta šlaboščž
teho čžela žadny hrěch njeje; pšchetož wot tajkeje šlabošče
tež wěrjazy šcheščžijan, kaž dolho w čžele žiwny je, wo-
šwobodženy njebudže. To drje je wěšte, šo dyrbi šche-
ščžijan je šwjatym japošchtolom woboje mōž: hlōdny byčž,
a našnyčeny byčž. Ale po štyōch dnjach chžyšče šo tež
tym 4000 w puščinje jěščž, a tōn šnješ jim to ša šlo
njewša, jako by to njeduchowne bylo, wjele bōle jich našnyči.
A jako bėchu Ješušowi wuczomnižy na šabatnym dnju
hlōdni a počachy klošy torhačž a jěščž, jich Ješuš teho
dla nješwarješče, ale jich šamolwi a šakita. Wšchač je
wōn hlōdny byl w puščinje, jako bu wot čžerta špytowany.
A w Golgacze na šchižu, jako to čžezke dželo wumoženja
dokonješče, šmērom wušna: mi chze šo picž.

Tajka šlaboščž teho čžela po tajkim žadny hrěch byčž
njemōže.

Ale druha šlaboščž teho čžela je, kotraž je hrěch, to
je ta šlaboščž, w kotrejž čžlowjek hrěchej šwoje štawy po-
dawa, šo bychu brōnje byle teje njeprawdošče; to je ta
šlaboščž, wo kotrejž pišane šteji: čželne požadanje je nje-
pšcheczělštwō pšcheczīwo Bohu. Pšches tajku šlaboščž čžlo-
wjek do wotročkōwštwā teho čžela pšchīndže, tač, šo je potom
žadoščž teho čžela, žadoščž tych woczōw, hordoščž teho ži-
wjenja mōžnišča, dyžli jeho wola. Hacž runje je duch
hotowy, čželo šlabe wostanje. Še šwjatym Pawolom
dyrbīšch wušnacž: ja wēm, šo we mni, to je w mojim čžele,
njebydli nicžo dobrehō. Pšchetož tu wolu ja derje mam,
ale šo bych dokonjač to, šchtož je dobre, to ja njenamačam.
Pšchetož ja njecžinju to dobre, kotrejž chzu; ale to šle ja
čžinju, kotrejž ja nochzu. A dokelž pač, šchtož ja nochzu,
čžinju, dha ja nētk to njecžinju, ale tōn hrěch, kotryž we
mni bydli. Namamačam teho dla, hdyž ja chzu to dobre
čžinicž, po tym šakonju, šo to šle pšchi mni wišy. Ša
wšchač mam špodobanje na Božim šakonju po šnutškwōnym
čžlowjeku; widžu pač druhi šakon w šwojich štawach, kotryž
šo pšcheczīwi šakonje w šwojej myšli, a jima mje pod
hrěchow šakon, kotryž je w mojih štawach. Ša hubjeny
čžlowjek, šchto chze mje wumōž š teho čžela teje šmjercze?
— Šaj, druhdy drje by čžlowjek rad wušwobodženy byl
wot tuteje šlabošče teho čžela, ale njemōže. Štary po-
žohnowany pšches šwoje škutkowanje na polu šnutškwōneho
mišionštwā derje šnaty předač Gošner w Barlinje nēhdy
pola dželačzerjow nimo džěšče, kotryž hašy š kamjenjemi
pošadžachy. Duž jedny š nich šwoju palenzowu bleschu
pošbēhny a Gošneraj pšchīpi. Tōn pač jemu kručze do
woczōw hladajo džěšče: „ja šmēm picž, ale nochzu. Ty
pač dyrbiž žlokačž, tež hdyž nochzeš!“ „Šchto“?, tamny
šawola, „ja bych žlokačž dyrbjač, tež hdyž nochzu! To by
mi bylo!“ a šwoju bleschu wo kamjenje čžīšny, šo na kručy
rošlecza. — Ša nēkotre dny wječor šo nēchtōn wo Goš-
nerowe durje klapašče. Wōnfach tamny dželačzer šteješče.
„Šnješ duchowny, pomhaječ mi“, tač džěšče, „wy šče
pražili: ty dyrbišch picž, hacž runjež nochzeš, a ja džach:
to by bylo a chžyč šo wopīštwā šdžeržecž; ale jenož krotke
dny šym to wutrač — o to bėchu žalōšne dny! Wjazy
wutračž njemōžu; ja nochzu picž a dyrbju picž. Šnješ
šararjo, wumožeč mje, pomhaječ mi! Gošner hlōbofo

hnuty pšched tutym dolžnikom teho čžela šteješče, potom
joho na teho jenicžkeho pomoznika Ješom šchryšta počasašče.

Wōž našcha dobyčž njemōže,

Wy šmy š ujej jara šlabi.

Jenož, kohož tōn šyn wušwobodži, tōn je prawje
šwobodny. Šcheščžijenjo pač šu wušwobodženi pšches teho
šnješa, kiž je našče šlabošče na šo wšak a je našče
šhorošče nješl, kiž je našch dolh šaplacžil je šwojej šwjatej
drohej kručju. Wōn je ša naš bješbōžnych wumrjel, šo
bychmy š Bohom šjednani byli, tōn bješhrěšchny ša naš
hrěšnikom, tōn čžīšty ša naš njecžīštych, tōn wšchhomōžny
ša naš šlabnych. Nētk mamny wodacze hrěchow. Duž
šhwatajmy k njemu. A hdyž tež wušnacž dyrbimy: ja
wěrju, šo ša šam je šwojeho rošoma abo mozy njemōžu
do Ješom šchryšta mojeho šnješa, wěrīčž ani k njemu
pšchīncž, dha wšchač šwjaty duch, duch teje mozy, nad nami
džela a škutkuje a nam pomha, šo bychmy pšchezo wěščīšče
kručzele čžinicž mōhli na pučžu wušwjecženja. A hdyž
wot bješbōžnych pišane šteji: woni nimaja žanebo mēra
— nētk wulki mēr je bješ kōnza ša tych, kotryž wěrja a
šwoju nadžiju štaja na teho šnješa šnješa, kiž tež wot
šmjercze wumōže. Pšchetož dokelž šmy prawi čžinjeni
pšches wēru, dha mamny pokoj š Bohom pšches našcheho
šnješu Ješom šchryšta, kiž, jako my hiščeže šlabi bėchmy,
je ša naš bješbōžnych wumrjel. Šamjen!

Rāda-Budnyki.

Šhēžor Wylem I.

Š 100 lētneju wopomnještwō dnjej jeho naroda.

II.

Šhēžor Wylem I. pobožny šcheščžijan w žiwjenju a wumrjecžu.

Wobras žiwjenja našcheho šhēžora Wylema by njedōšpolny
byl, hdy bychmy na to nješpomnili, šchto bēšče ta šnutškwōna mōž
jeho žiwjenja. Wšcha jeho šylnoščž ležěšče w jeho pobožnošči.
To bėchu te forjenje jeho mozy pšchi jeho wāžnym a žohnowāzym
škutkowanju ša našch lud.

Wot pobožneju štaršchewu w bohabojašnošči wotčehnjeny,
šam pšches šrudobu we wutrobje wobtwjerdženy, wōn w ničim
druhim, šhība we wutrobnyh towarštwōje š Bohom šwoje naj-
wšchšče špokojenje a šwoje wēčne šbože njepytašče. Še šwojim
bratrom pšches jene mēješče wōn ša ščelo šwojeho žiwjenja:
„Ša a mōj dom, mōj chžemoj temu šnješej šlužīčž.“ Wo jeho
bohabojašnošči šwēdčī tež jašnje a krašnje to šjawne šlubjenje,
kotrejž je 18 lēt štary pšchi šwojej konfirmazhī wotpołožil: „Ša
Boha chzu š nješhablāžym dowěrjenjom twarīčž, jemu wšchitko
poručīčž a w šamej wērje do jeho wōdženja šebi štrošchtu myšl
šdžeržecž pytač. Ša mojeho Boha chzu šebi wšchudžom myšlīčž,
na njeho šo we wšchitkich naležnoščach wobručīčž, a to dyrbi
moja šlōdka pšchīšluchnoščž byčž w modlitwōje moju dušchu š nim
šjednocīčž. Ša wēm, šo ša bješ njeho ničō nješšym a ničō nje-
šamōžu. Moje mozy šlušchewa wōtznemu krajej. Ša chzu teho
dla bješ pšchestacza w mojim powołanju škutkowacž, mōj čžāš naj-
lēpje naložecž a tač wjele dobrehō čžinicž, kaž šamōžu. Ša chzu
šprawnu a wutrobnu dobročīwoščž pšcheczīwo wšchitkim čžlowjekam
iež pšcheczīwo najnižšchim — pšchetož woni šu wšchitzy moji bratija
— šdžeržecž a wobšchowacž.“

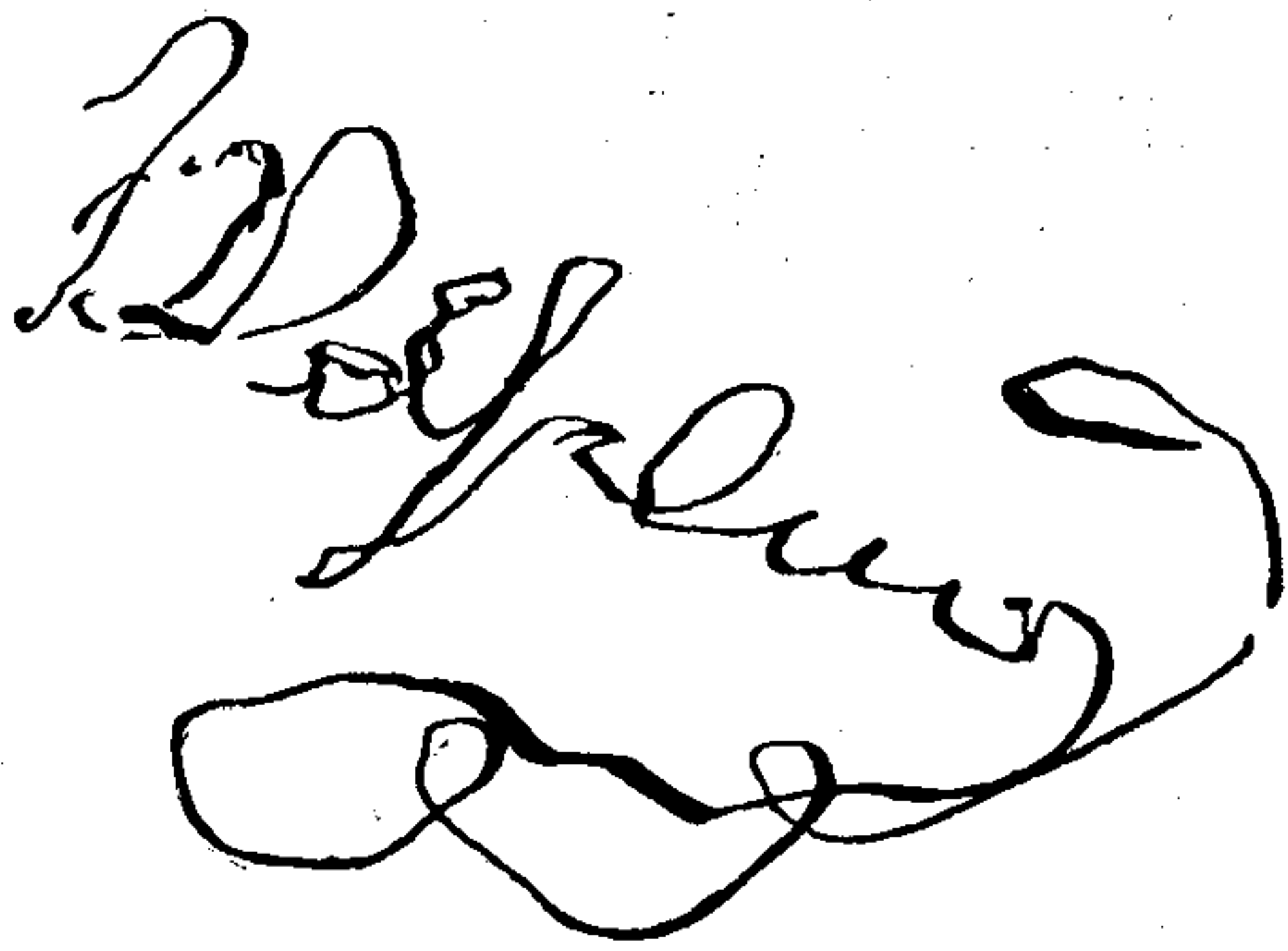
Nješbōžownym, kiž moju pomoz pytaja, abo wo kotrychž
hewak šhonju, wošebje wudowam, šyrotam, šestarjenym mužam,
kiž šu štatej šwēru šlužili a tych šwojich w šhudobje šawoštajili,
chzu ša pomoznik byčž. Mojeho nana, našcheho krala, ša š po-
čžěščowazej lubošču lubuju. Ša jeho pšchīkašnje šwēdomlīwo
pošlucham. Šakonjam a porjadam štata šo we wšchitkich kručach
podčīšnu. Počīnki kraloweje, mojeje njebočīčžkeje maczerje, dyrbja
mi nješapomnite wōstacž. Mojemu bratrej a šotram pšchīlubju
bratrowšku luboščž a wšchitkim štawam šwōjbje, do kotrejž pšchi-
šlucham, šwērne poddacze. Pšchīšluchnošče šlužby chzu š dypšom
dopjelnicž a mojih poddanow wšchač šhutnje na jich pšchīšluch-

nosce dopomnicz, ale jim tež i pscheczelnje dobrocziwosceju na-pscheczivo stupicz." Tełe słowa su jemu swjate prawidło sa jeho žiwjenje wostale.

Bibliju a spěwariske mějesche na swojich puczowanjach stajnje pschi žebi a je husto i tutych knihow trocht a móz czerpal. Do biblije w Gasteinskej kapalzy wón to słowo napisa: „Wola Boha je moje sbože, moja czešć; ta škala mojeje šylnosce, moja nadžija steji k Bohu“ (Př. 62, 8).

Khěžor Wylem njeby niczo wažneho sapočal, hdy žo njeby předy w modlitwje se swojim Bohom poročal byl. Do a po wulkich podawkach by k rowej swojeju starscheju schol. Te wulke skutki, kotrež wón dokonja, wón žam žebi njepšchizpi, ale stajnje Bohu. „Kajke pschemenjenje psches Bože wodzenje!“ tak steji w jeho telegramje po dobytej bitwje pola Sedana domoj pobjawim a jako žo wón se swojim wójstom i wójny domoj wrózi, dyrbejsche žyly lud i nim najpředy Bohu temu knjesej czešć dacz. Žako žebi wón težal do wójny pscheczivo žranzowjam wopařowasche, praji wón to krótko słowo: „Boža wola žo stanje.“ A w měrje běšche jeho najwyschšcha starošć, so by ludje wěra idžeržana byla. Hdyž wón tež hinał wěrjazy pscheczelnje napšcheczivo stupi, běšche wón tola jako ewangelski křesćijan swěrný sakitar nascheje ewangelskeje žytwje. Žako juntróč bamaž žebi swěri khěžorej pišacz: „Kóždy, kiž je swjatu křesćenizy doštal, na někajke wašnje bamažej žlyšcha“, tón jemu wotmolwi: „Ewangelska wěra, k kotrež ja a wjetšchina mojich poddanow žo wuřnaje, nam njedowoli druheho křednika bjes Bohom hač nascheho knjesa Žesom Křysta pschiswacz. To pak mje njewotdžerži, i tymi, kiž nascheje wěrje njeřbu, w měrje živy byč.“

Žeho pobožnosć žo w jeho žylym smyšljenju jažnje wopofasa. Žeho pscheczelnje wašnje, jeho poniznosć a jeho swěrnosć w dopjelunjenju teho wulkeho a czežkeho powołanja běchu rjana pucha jeho žiwjenja. Wón běšche swěrný dželacz, přeni žlužobnik swojeho štata. Pošdže hač do nozy by žo lampa w jeho žtwi hdyž wón dželasche, žwězila. S najwjetšej swědomitosceju a pilnosceju žo wón starasche ja swój lud. Haj hišče na swojim žmjertnym ložu wón to słowo wupraji: „Ža nimam khwile špróžny byč.“ Haj my wěmy, so je hišče na swojim žmjertnym ložu i tšepotazej ruku swoje podpřimo špody wažneho wulasa napisał.

Poslednje podpisno njebočizkeho khěžora Wylema.

Tuto jeho podpisno lubym čitarjam we wobrasu tudy podamy. Kaž je živy byl, tak je tež wumřel. To běšche 8. měrza 1888. Žeho kónž žo bližesche. Žako dwórski předař Kogel jemu tón špruch praji: Njebož žo, pschetož ja žym cze wumóhl; ja žym cze i twojim mjenom wołal; ty žy mój“, praji mřežay: „To je rjenje!“ Žako duchowny dale rěčešche: „Ža wěm, so mój wumožnik živy je. Křystuž je to horjestawanje a to žiwjenje“, khěžor wobkruczi: „To je prawje!“ Pschi tym šchpruchu: „Knježe, nětk pscheczijich twojeho wotročka po twojim słowje směrom, pschetož mojej woczi stej twojeho šbožnika widžalej“, žo jeho džowka jeho woprašcha, hač je to rošymil; wón to wobkruczi a te poslednje słowa wopjetowasche: „Mojej woczi stej twojeho šbožnika widžilej.“ Sa mału khwilu khěžor žam wot žo, praji: wón je mi se swojim mjenom pomhał.“ Žo khwilny wotucziwšchi praji wón: „Ža žym kón mēl. To běšche poslednja swjatocnosć w domje.“ Wěšo džěšche to na jeho swjatocne křowanje, kotrež jemu psched jeho duch stupi. 9. měrza duscha lubowaneho khěžora pschewodžena wot duchowneho žohnowanja czežnišche k šahonam wěčneho měra po dolhim špróžnym žiwjenju. Kał běšche lud jeho lubował, žo pofasa, jako šrudna powjesež won klinčesche do nascheho wótneho kraja. Nasch žyly lud stejšche w hlubokej šrudnje žarunja pschi rowje swojeho

horzolibowaneho khěžora i tym wuřnacžom: „Měj ty džak sa to, šchtož žy sa naž, sa nasch žyly wótny kraj skutkował a dokonjał. Tvoje mjeno nam njesapomnite wostanje.“ So žmy temu žlubjenju swěrný, to chžemy nětko pofasacz, hdyž žo na 100 lětnym narodnym dnju jeho naroda šhenocžimy k šhromadnemu wopominanju jeho žiwjenja. Ale my móžemy jemu, kotrehož je nam Wól pobjal, džak wopofasacz, kotryž žo njeminje i tutym swjedženjom, ale dale traje do wšcheho pschichoda. Došć njeje so jeho wobras w naschich žtwach wižy, ně, džeržmy jeho w naschej wutrobje, so jeho pschiklad nam jažnje žo žwězi w naschim žiwjenju. Na jeho wótcziwškej lubošceju šahorný pschezo šažo swuju lubošć k wótnemu kraje, tu wótcziwšku lubošć, kotryž w czežkich cžachach tak nušnje trjebamy. Na jeho swěrnosceju w dopjelunjenju žiwješkeho nawka pobjawim žo a nawukimy podtlóčiz žyly njespokožnosć w žebi, hdyž tež czežke cžach pschidnu. Pschede wšchem pak dyrbinny wot nascheho khěžora Wylema I. to najšpěšche nawuknyč, tu móž křesćijanškeje wěry, to šylnje dowěrjenje k Bohu; pschetož we wěrje ležesche najhlubšche potajnistwo jeho wulkošče. Dowěrjenje k Bohu a křesćijanške smyšljenje dawatej ludje njeschewinjomnu móž, swjatu lubošć bjes žobu a wěstošć žohnowaneho pschichoda.

Pschekupž a rječer.

(Pofracžowanje.)

Wjelk doječha k wosej a rječny i wuřmehowazyymi słowam k pschekupškem knjesej: „To drje žo wam tež wudžalo njeje, cžestny a wšchón nadobny knjes radny knježe, so dženska wječor w khlódach Šymiškeho kamjenja powjeczerečje? Ššo wě, i mjehimi pobjawčkami wam kóžko pobjal njeřym a žomocžanych štolčkow tam tež njenadenžecze; tola bjes dwěla žo wam tam špodoba! Šejda! knjes radny knjeso? Tam móžecze žebi sa pschichodne tydženje šažo radue pišmo sa džiwjeho Wjelka wumyšlicž! Wocžakataj jenož, wój dha mi šhonitaj, šchtož žo w Biskopizach sa kóžane kholowy placz!“

Pschekupški knjes jemu ani słowčka njewotmolwi; wšchako derje wjedžesche, so jeho tu uichtón njewobžaruje. Mimalo dwě hodžinje trjebachu, doniž pó cžmje hač k puczej njepšchidžechu, kotryž žo wot dróhi dželasche a k rubježnemu hnědu wjedžesche.

Hdyž běchu hač k domčkam došli, šapalichu wotročžy žmólizy a bórny wobšwětlešche něhdže tšjeczi žmólizow tónle živy wobras. Rubjene wosy wostachu tu i wopředka stejo; pschi kóždym mějesche jedyn wotročžk w nozy štražicž. Žatych dowjedžechu na horu. Tam tyknychu jich šputanych do kamjentneje kólnje. Tola pschekupža a Šandrija tyknychu do wěže po Wjellowej pschilajni. Potom poruczi někotrym wotročžkam: „donjesce tš pičolki cžetwjeneho na dwór; šchtož žmy dženska popadnyli, to je teho hódne!“ A žo k Šazej wobrocziwšchi mēnesche: „Wój, Šazo, tež mój chžemoj žo dženska wotšchewicž!“ To běšche bludna, hrožna nóž! — —

Na druhu dženi mējachu džěla došć, so bychu wšcho i wosow wšali a potom rošdžělili. Nadenžechu we wosach wjazy, hač běchu žebi wocžakali. Dwaj kóžanej mēšchaj se šlēbornikami doštachu wotročžy. Dale došta kóždy dobry plát a kóžu sa nowe woblečenje a mēšch korjeschcow i cžoplych krajow, kotrež běchu tehdy hišče jara žadne a teho dla tež drohe. Wšcho druge pak, wulke poklady plátu, wonjazyh wězow, šudžik šlotych pjenjes, šchowašchaj Wjelk a Šaz žamoj sa žo jako šlowny džel rubjenštwi.

Deczi wocžakowachu mjes tym se štwštom, šchto i nimi budže. Wodu a šuchi khlěb doštawachu; to pak běšche wšchitko.

Žedny dženi po druhim žo miny. — —

„Pschekupžy nječ žo jenož žami naprašchaja, je-li chžedža wjedžicž, i cžim móža žo wukupicž“, tak wotmolwi stajnje Wjelk, hdy by jeho mandželška pobjyła, so by pobjla do Draždžan pobjal, so bychu žo jeczi wukupili a so bychu žo se šurownych khlédow wumóhli.

W Draždžanach šhonichu wo nadpadže halle žedny dženi. Žedny pobjnik, se Žitawy pschichedschi powjedasche, so wón tworowy cžah ani šetkal njeje a so tež žadny do Žitawy pschichol njeje. Nětko šapočachu sa nimi šlědžicž a šhonichu škóncžnje, so žu Draždžanzny štrachnemu Wjelkej do pašorow žo šabželi.

Šrudoba w Arnolbez domje a žobu žarowanje wšchch mēschcžanow běšche wulke, tola mōžnišcho roššlobjeni běchu wšchitzy na njehaubicžiweho rubježnika.

Wschelake f blista a f daloka.

Radny pólbnik pomola hšcheže tón sam džen wšchittich radnych knjesow na pošedzenje.

Pjatk pšchipołdnju na pol dwanaćich podachu so pšcheproscheni do pošedzenja do radnicy. Knjes Lawrijenz Bušmann, měšchežanosta, Marczin Knjasež, Hanžo Czugežik, Miklawšch Munczmejstr, Rejnfrjed Zogferym, Pawol Grindler, hlej, wšchitzu radni knježa bėchu so jeschli we wulkej radnej jstwi, jenož Arnoldowy stol wošta prošduy. S dypkom dwanaćeje hodžiny šahwoni radžiny wšchit a pšchipołjedatše f tym, so je so pošedzenje šapocžalo.

Póddla měšchežanosty šedžeše na prawizy měšchežanski pišar, czejczomny knjes Pėtr Domašch. Wón měšche pšched šobu na blidže ležo pergamentne kopjena, póddla šteješche bólcž f pišanski mjehu a we nim težesche pišanske pjero.

Bušmanez knjes šarėža: Najlubšchi radni knježa! Wy wšchitzu wěšče, cžeho dla šče pšcheproscheni, radžicž, šudžicž, prawicž. Nasch luby, šwėrny radny knjes Arnold je so wot wuja še Symškeho kamjenja nadpadnył a šajal so se wšchitimi, kotsiž bėchu f nim. Telko njeprawdošczow a šurowošczow je so nam wot Wjelka hižo cžinilo, telko frócz je hižo nasche město a naschich měšchežanow wurubil, so ja myšlu, so je so jeho měra pšchepjelnila. Ša blašna je naš mėl, naš, wyšoku radu města Draždžanow: my dyrbinu jeho šahubicž; na wóžnu čžemy so hotowacž a jeho twjerdy hród rošlamacž!"

"Wascha rada je mudra a dobra, lubšchi knježe měšchežanosta", džešche radny knjes Knjasež; "tola pomyšleče šebi, hšcheže šu najšchi měšcheženjo w jeho šklodach. Šim by so hrošnje jeschlo, bychmyli jich čžyli f mozu wušwobodžicž."

Dolho woni šebi šradžichu; někotři bėchu měšchežanostoweho nahlada, drusy radžichu hinał. Škóncžnje šradžichu šebi tał, so čžedža radneho pólbnika f Wjelkej póšlacž, so by so teho wo- praschal, f cžim móhli radneho knježa a jeho towaršchow wukupicž. Šdnyž šu wšchitzu wukupjeni, potom čžychu f dobom še Žitaw- cžanami rubježne hnešdo nadbėhowacž, dobycž a šahubicž a roš- lamacž.

Prjedy hač so pošedzenje škóncži, rošwali měšchežanski pišar šwoje pergamenty a cžitajše takle:

"Šdnyž je so licžilo po Wožim narodženju nascheho Knješa a Šbóžnika Šejom Šhryšta tyžaz šchtyri šta a šcheste lėto, pjatk wošom a dwazeteho julija, je so štalo, so je šebi wyšoka Draždžanska měšchežanska rada šradžila a takle šudžila:

S přenja: Towaršchojo f rycžerškim pšchewodžerjom, kaž tež radny a pšchekupški knjes Arnold, kotrychž je wuj še Symškeho kamjenja šajal, maja so f měšchežanskeje móšhnje wukupicž.

S druha: Šdnyž šu wukhowani, ma so wóžsto pšched jeho twjerdy hród podacž, so by jón nadbėhowalo a šahubilo.

S tšecža: Žitawška rada ma so prošycž, so by něšchto pjenjes ša tóule cžah škladowala a so by što muži, pol šta jėšdnych a pol šta pėšchlow na pomoz póšlala.

Še šchtwórta: My pšcželemy póldra šta pėšchlow a pol šta jėšdnych.

S pjata: Draždžanski "kóczku" wošmjemy šobu, a ša nju cžorny próch a kule, so móhli twjerdy hród rošlamacž.*

Še šchesta: Wšcho so wot radnych knjesow potajne džerži pšched měšchežanami, doniž nješku jecži wukupjeni, so njeby Wjelk wo tym šhonil a šebi někotrych jatyh f wunušowanju šthowal.

Še šedma: Wujej na Symškim kamjenju dyrbi měšchežanski wotrocž Šumla, kotrehož je rada hižo junu tam póšlala, naschu powjeseč pšchipołjedicž.

Tak je so štalo, a pišalo a šyglowalo.

Draždžanska rada.

Pšchipołnawaze bórbotanje šaklincža wó jstwie, hdyž bėšche Domašch škóncžil; potom rošendžechu so měšchežanszy wótzojo.

* Ša tón cžah šapocža so f přenich "šělbných rołow" tšelecž. Najwjetsche, f kotrychž šebi jenož wulke města jenu abo dwė kupichu, dostachu wošebite mjena: "lėnje štworjenje", "šly had", "Draždžanska kóczka" a druhe.

(Šofracžowanje.)

Wěšče je so wšchitkim lubym cžitarjam jim w pošlednim cžišle podaty wulki rjany wobras nascheho njepomnuteho šhčžora Wylema I. lubil Wón by so teho dla tež wošebje f temu hodžil, so móhl nasche šerbške domy pšchicž. **Duž čžemy my radlubje na dobru papjeru tutón wobras f pošlednim podpizmom njebočicžleho šhčžora šameho ša najšich Šerbow, kiž šebi jón pola knješa Šsmolerja šlafaja, ša tunju placžinu cžišch- cžecž dacž.** Duž čžyli to lubi Šerbja w bližichim cžahu tam wošewicž.

Wutoru a šrjedu po jutrach budže so w Budyšchinje 50 lėtny jubiley nascheje lubeje Macžizy Šerbškeje šwjecicž. Šdnyž šchto jubiley šwjecži, so jemu wot jeho pšchecželow a jnatych jubilejški dar pošwecži. Š hdyž je lėtka nascha "Macžiza" ta jubilarka, to hinał bycž njemóže. Šo je pšchibličnosč nascheho šerbškeho luda, so tajki jubilejški dar f temu šwjedženjej šwojej Macžizy da. Šón čžemy f wješelej a džaknej wutrobn woprowacž jako šakladny dar f twarej nascheho Macžicžneho doma, kotryž ma so f Wožej pomozu nětko šapocžecž. Duž lubi Šerbja nješomdžcže so a wotdajcže šwój jubilejški dar.

Šruhowanje ša tych, kiž bėchu so na Budyški krajnoštwiški šeminar šamolwili, je so w šandženym tydženju mėl. Še šapiša narodnych městow pšchijatych so šda, kaž by bjes nimi žadny Šerb njebył. Šo by jara wobžarowacž bylo, pšchetož šchto budže f naschimi wobohimi šerbšimi džecžimi, hdyž lėto a bóle na šerbšich wucžerjach pobrachuje? Šow dyrbjalo so tola na to dželacž, so dyrbi kóžde lėto wěšta licžba Šerbow do Budyškeho šeminara štupicž.

Šdnyž so rataške dželo w nalėcžu pola naš w Šakškej šapocžnje, póšly dželacžerjo f nam f hromadami na rycžeršubla pšch- šhadžeja, dokelž maja jow dobru šašlužbu a šebi telko šašlužba, so móža potom w šymje domach žiwi bycž. Tutón pšchhad póškich dželacžerjow je lėto a bóle pšchibjerał. Š Olsa w Šchlesyńskej so pišche, so je so wot tajkich ludži, kiž přjecž jėdžichu, na jnym dnju na dwórnišcžu 24,000 hriwnow ša billety šaplacžilo. Wošebje nadpaduje, so je jich wjele póddla, kiž šu lėdy 18 lėt štari. Čžeho dla pał našchi ludžo šebi to šašlužicž njechadža? Š wjetšcheho džela drje na tym leži, so so mnohy rataškeho džela šdaluja. Šo pał je jara wobžarowacž.

Tón džen wěšče pšchindže.

Nječ wěra tež so rudži,
Džen šwėtky bliže dže,
Še cžėmnošcže so šbudži,
Džen, kiž dom wjedže mje.

Nječ tež ta luboščž placže,
Džen pšchindže f wyšoka,
Šo cžėmnej nozy šthadža
Mi rańšcha hwešdžicžka.

Čžze nadžija so štróžicž,
Nječ wyška šmjercž a row,
Še španja budža šbudžicž
Naž rańšche šera jow.

Ernst Šelaf.

Dališche dary ša wobohi armeniške šyroty:

S Šrodžišcžezanskeje wošady:

M. N. f Wuješka	6 hr. — np.
M. N. f Šortniž	1 " 50 "
M. N. še Šlanež	5 " — "

S Michalškeje wošady:

Njemjenowanu	2 " — "
------------------------	---------

Wšcho hromadže: 14 hr. 50 np.

W mjenje wobohich šyrotow so wutrobnu džak praji

Š. Šolcž, šarał.